

gen som en Juridisk akt, som
Rätt, förklarar på följande sätt.
Gud betraktas som en Konung
som har rättat en dag till Alla
efter lifnad. Men en slacker,
Människan, kunde lika efter
lifva den lagen. På Kommen
dansen eller Fiskalen / Djepu
ren, som i Uppenbarelse baken kal
lar för Gud. (Parras Åklagare)
och yrkar straff för dagbröta
ren. Denne blir också af sitt
egit samvete öfverkladt om
sitt brätt. Han blir då dömd
af Konungen, att umgälla
sitt brätt med lifstidsfängelse.

1437. Men nu träder Konungens
son emellan såsom medlare och jä
ger: Jag ätar mig, att lida det
straff, som synderen förtjent.
Jag ätar mig äfven, att uppfylla
den handling, som Romaren
äskar af brottslingen (Christus
har lidit straffet i människans
ställe, och uppfyllt lagen i men
niskans ställe.)

med detta quæ pro quo heter nu Ro
maren vara nöjd. & et gör honom
lika, hvem som betalar plikten.
Allenaft plikten blir betald
1438. Emot denna Försonings Teori
hafva Rationalisterna många
invändningar. Om nemligen Gud
har rättat sin egen son vida straf
kan varit orättvis emot sin egen
son. Det finns ingen Tader i hela
menligheten, som rättar sitt
 eget oflyddiga Barn för en no
ras skull, och skulle det finnas
en Tader så grym och orättvis, så
 skulle alla människor ogilla hans
tingen, äfven om Sonen skulle
frivilligt erbjuda sig, att undergå
straffet i stället för Syndaren.
1439. På denna grund förkastar
Rationalisterna Christi ofversta
Dretteliga Embete. Christus har
med sin död ingenting förtjent
åt människan. Utan Christi för
tjänst består deruti, att han ge
norn sin nära och heliga varelse
kan blifva försonad med Gud
genom ett heligt lefverne.